



Arrest

nr. 32 798 van 19 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan hem ter kennis gebracht op 10 juli 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te M. op 25 maart 1985 en van Iraanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart tevens op 25 april 2006 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 8 mei 2006 een asielaanvraag in.

Op 24 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 29 november 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State, dat op 4 juli 2007 bij arrest nr. 173.160 wordt verworpen.

Op 18 april 2008 huwt verzoeker met mevrouw B.I., van Belgische nationaliteit, te Tienen.

Op 29 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden.

Aan verzoeker wordt een F-kaart toegekend.

Op 22 december 2008 wordt naar aanleiding van een verzoek tot wijziging van de geboortedatum, het paspoort gecontroleerd op onregelmatigheden. Hierbij wordt vastgesteld dat het paspoort vals is.

Op 22 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“In uitvoering van artikel 57 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van de persoon die verklaart te heten N.M.(...), geboren te M., op (in) 25.03.1985 van Iraanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Bovengenoemde vreemdeling huwde op 18.04.2008 te Tienen met de Belgische onderdane B.I. (...). Op basis van dit huwelijk heeft de betrokkene op 29.04.2008 bij de gemeente Tienen een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Deze aanvraag werd gestaafd met de Belgische huwelijksakte en zijn Iraans paspoort (met nummer Z2566398 afgeleverd te Naja op 22.10.2005 en geldig tot 22.10.2010). Hij werd in het bezit gesteld van een F-kaart met nummer B008066962 op 08.10.2008. Uit onderzoek van de Federale Gerechtelijke politie (Centrale Dienst ter bestrijding van valsheden- documenten) blijkt dat de controlecode onderaan de identiteitspagina niet klopt. Alle controlegetallen zijn verkeerd. Het paspoort werd niet officieel aan de betrokkene afgeleverd en is dus vals of vervalst.

Het staat dus vast dat de betrokkene met een vals of vervalst document (met name het Iraans paspoort met nummer Z2566398) heeft gebruikt dat van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op vestiging als echtgenoot van een Belg.

In het verleden had de betrokkene tijdens zijn asielprocedure documenten voorgelegd, waaronder een identiteitskaart. Deze voldeed niet aan de formele en inhoudelijke vormvereisten. De echtheid van dit document werd dan ook in twijfel getrokken (zie beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS op 29/11/2006).

In navolging van het rechtsprincipe “Fraus omnia corrumpit” vervalt zijn recht op vestiging in het Rijk en dient de F kaart te worden ingetrokken conform artikel 35, eerste lid van het KB van 08.10.1981.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in concreto de plicht tot een gedegen feitenvinding.

Verzoeker voert aan dat overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur de administratie onder meer een gedegen feitenvinding aan de dag moet leggen, wanneer zij een verzoek van een rechtsonderhorige behandelt of een beslissing opzichthens hem neemt. Dit houdt in dat wordt

gepeild naar alle rechtens relevant elementen van het dossier, waaraan gedegen onderzoek dient vooraf te gaan.

Verzoeker stelt dat in casu zijn verblijfsvergunning wordt afgenomen op basis van de vaststelling dat zijn Iraans paspoort vals of vervalst zou zijn. Verweerder verwijst hiervoor naar een rapport van de Dienst ter bestrijding van valsheden in documenten. Verzoeker stelt evenwel dat hij geen flauw benul heeft waarover het gaat. Vooreerst vraagt verzoeker zich af hoe en wanneer men kan zien of een cijfercode onderaan een vreemd paspoort 'juist' of vals is. Verzoeker stelt het verslag nooit te hebben kunnen inkijken en dat hij nooit werd ondervraagd. Hij vindt het dan ook raar dat nooit eerder opmerkingen over zijn paspoort werden geformuleerd, daar het ook bij zijn huwelijk werd voorgelegd. Verzoeker stelt vast dat enkel de cijfercode een probleem zou vormen. Hij wijst erop dat het absurd is te stellen dat hij een paspoort zou hebben laten namaken met daarin al zijn eigen juiste gegevens, daar hij dit ook bij zijn eigen autoriteiten kan bekomen. Verzoeker beklemtont dat er geen enkele tegenspraak is kunnen gevoerd worden. Verzoeker voert aan dat de overheid een strafonderzoek moet voeren bij het aantreffen van een vals stuk, wat verzoeker de gelegenheid geeft een verdediging te voeren. Tot zolang geldt het vermoeden van onschuld. Ten tweede voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing lijkt te verwijzen naar zijn identiteitsboekje waarvan wordt gesteld dat het evenmin volledig 'clean' zou zijn geweest. Verzoeker benadrukt dat het een kopie van zijn 'shanaz' betrof dat hem later in origineel werd verzonden en als geboorteakte gold bij zijn huwelijk. Deze bewering is aldus niet alleen fout maar doet ook niets ter zake. Verzoeker concludeert dat verweerder zich gesteund heeft op een gebrekkige feitenvinding, daar zij zich steunen op eenzijdige informatie, verzoeker niet gehoord werd en er geen strafprocedure gevoerd wordt.

Verweerder voert in eerste instantie aan dat de omschrijving van de rechtsregel, *'het beginsel van behoorlijk bestuur'* als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten. Verzoeker laat na aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht. Verweerder stelt dat hem geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gekend is houdende *'de plicht tot een gedegen feitenvinding'*.

In tweede instantie weerlegt verweerder het argument dat hij geen behoorlijke informatievergaring op poten zou gezet hebben. Verweerder wijst erop dat de Federale Politie – Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten, na onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat het paspoort – nationaal document uitgereikt op naam van N.M. vals of vervalst is, daar de controlegetallen onderaan verkeerd zijn. Op 29 november 2006 werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen en werd hierbij uitdrukkelijk bevestigd dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk is. Verweerder betoogt dat de vaststelling van de Federale Politie en de verwijzing naar verzoekers asielprocedure volstaan opdat de gemachtigde op basis van gedegen onderzoek heeft mogen besluiten dat verzoeker door het gebruik van valse of vervalste document het recht op vestiging als echtgenoot van een Belg heeft verkregen. Op grond hiervan mocht het verblijf van verzoeker worden ingetrokken op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoekers argument dat het bevreemdend is dat nooit tevoren iemand heeft gekraaid naar dit paspoort, kan volgens verweerder niet worden aangenomen. Verweerder stelt dat de controle werd gevraagd naar aanleiding van een wijziging van het nationaal Rijksnummer. Het betreffen valsheden die voordien niet waren opgemerkt. Ook verzoekers bemerking dat de gegevens overeenkomen met zijn geboorteakte die hij overlegde om te huwen kan niet worden aangenomen volgens verweerder, daar dit volstrekt irrelevant is. Het feit dat geen strafonderzoek werd opgestart, belet niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen gevolgen kan trekken uit de officiële vaststellingen gedaan door de Federale Politie. Verweerder benadrukt dat hij handelde na grondig en gedegen onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker voert de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in concreto de plicht tot een gedegen feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit verzoekers omschrijving van het middel, in samenhang met de bespreking van het middel blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Bovendien wordt vastgesteld dat de verweerde in zijn "nota met opmerkingen" zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit).

“Indien de minister of zijn gemachtigde, in toepassing van artikel 42 septies van de wet, beslist dat de burger van de Unie of het familielid niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, wordt de beslissing aan de betrokkene betekend door overhandiging van het document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. Naargelang het geval wordt de bijlage 8, 8bis, 9 of 9bis ingetrokken. Indien de minister of zijn gemachtigde, in toepassing van artikel 42 septies van de wet, beslist dat de burger van de Unie of het familielid geen duurzaam verblijfsrecht meer heeft maar zijn recht op verblijf behoudt, wordt de bijlage 8bis, of 9bis ingetrokken. Het familielid ontvangt dan een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig bijlage 9.”

De gemachtigde van de minister haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De Raad wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Die plicht houdt dan ook in dat het bestuur tegen niemand een maatregel mag nemen die zijn rechtstoestand in ongunstige zin wijzigt, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag of een persoonlijke tekortkoming en die van die aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat aan betrokkene de mogelijkheid wordt gegeven om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Wanneer iemand zich niet heeft kunnen verantwoorden over de feiten die hem werden aangewreven, is de overheid onzorgvuldig te werk gegaan bij de feitenvinding.

In casu dient te worden vastgesteld dat de minister een beslissing heeft genomen op eigen initiatief die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht.

Verweerder steunt zijn beslissing op twee argumenten, met name dat de federale politie heeft vastgesteld dat het paspoort op grond waarvan het verblijf verkregen werd vals zou zijn en op het feit dat verzoeker in het verleden reeds een identiteitskaart neergelegde die niet voldeed aan de formele en inhoudelijke vormvereisten. De echtheid van dit document werd reeds door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in twijfel getrokken. Verweerder verwijst hiervoor naar de beslissing van 29 november 2006.

Met betrekking tot het eerste argument met name dat de federale politie heeft vastgesteld dat het paspoort vals is, daar de controlegetallen fout zijn, haalt verzoeker verschillende argumenten aan. Verzoeker stelt dat hij het verslag nooit heeft kunnen inkijken en dat hij nooit werd ondervraagd met betrekking tot deze aantijgingen. Hij heeft aldus niet de kans gekregen zich te verdedigen, of het tegenbewijs aan te brengen. Dat er ook geen strafonderzoek wordt gevoerd, waar hij ten minste de kans zou krijgen zich te verdedigen. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij het paspoort meerdere keren heeft voorgelegd en nooit werd vastgesteld dat het vals is. Bovendien komen alle gegevens overeen met de door hem voorgelegde gelegaliseerde geboorteakte. Een paspoort met al zijn gegevens op hoeft hij niet na te maken maar kan hij bekomen op de ambassade. Er werd geen enkele formele valsheid (stempels, watermerk, paginanummering, ...) aangetroffen. Enkel de controlegetallen zouden fout zijn. In een tweede middel voert verzoeker in hoofdzaak aan dat deze vaststelling tevens onjuist is. Hij overlegt ten bewijze hiervan een attest van de ambassade die verklaart dat volgens het onderzoek gedaan door de politie van Iran het paspoort N) Z2566396 op 22 oktober 2005 in Iran afgeleverd werd aan dhr. M.N., geboren in M. op 25 maart 1985.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder zich heeft gebaseerd op een vaststelling van de federale politie, met name dat het paspoort vals is. Aangezien de gemachtigde van de minister op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij de verzoeker de mogelijkheid biedt hierop te reageren, zodoende dat hij over alle mogelijke relevante informatie beschikt alvorens een beslissing te nemen. In casu heeft de gemachtigde van de minister verzoeker niet de kans geboden om zijn argumenten, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk naar voren te brengen, noch om een tegenbewijs te

leveren. Aldus heeft de gemachtigde van de minister onzorgvuldig gehandeld. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker in casu een mogelijk tegenbewijs van het politieverslag neerlegt bij zijn huidig verzoekschrift, hetgeen er aldus op wijst dat het wel van belang was om verzoeker de mogelijkheid te bieden tegenargumenten te formuleren en hetgeen bijgevolg aantoonde dat een verder onderzoek noodzakelijk was. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Met betrekking tot de tweede vaststelling, met name dat verzoeker ook bij zijn asielaanvraag reeds identiteitsdocumenten neerlegde waarvan de echtheid in twijfel werd getrokken, blijkt uit het administratief dossier dat verweerder evenmin zorgvuldig te werk is gegaan. De beslissing van 29 november 2006 stelt de echtheid in twijfel te trekken van een neergelegde convocatie en een vertrouwelijk document van de gevangenis, daar uit onderzoek gebleken is dat niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Met betrekking tot de neergelegde identiteitsdocumenten stelt deze beslissing het volgende: *“De overige door u neergelegde documenten ivm uw identiteit en afkomst doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien deze elementen op zich niet betwist worden.”* Verweerder heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing voor het tweede motief aldus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en op een correcte feitenvinding gestoeld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van X, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU